

det betvivler jeg. Det var denne Følelse, der gik igennem, hvad den højtærede Minister sagde. Jeg husker maaske ikke Udtrykket ret, men det formede sig for mig, som jeg gengav det, og det er forøvrigt ogsaa lige meget. Min ærede frelidige Sidemand, det ærede Medlem for Fredensborg (L. Pedersen), sagde omtrent det samme, det var ganske sikkert det, der laa bagved, hvad han sagde, naar han vilde have en Straf, der svarede til Forbrydelsen. Det var hans varme Hjertes Indignation mod Voldsmændene, der dikterede ham hans Ord. Men har forøvrigt det ærede Medlem tænkt Tanken rigtig til Ende? Jeg er ikke sikker derpaa, thi han vil dog vistnok indrømme, at det lader sig ikke saaledes gøre at finde et Ækvivalent for en begaaet Forbrydelse i f. Eks Vand og Brød eller Fængselsstraf eller 26—27 Slag, eller hvor mange man nu vil idømme.

Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) kom tilbage til det samme Argument, han sagde det paa en anden Maade, for Resten paa en meget tiltalende Maade, saa at vi allesammen maatte give ham Ret. Han sagde, at hvis han paa sin Vej blev Vidne til et Overfald paa en værgeløs Person, vilde han ikke betænke sig paa at bruge sin Stok. Det vilde jeg heller ikke, og det tror jeg heller ikke, at der er nogen af os, der vilde betænke sig paa. Men det bliver jo simpelt hen ikke nogen Straf til Voldsmændene, men sker blot for at afværge det Ulykkestilfælde, der ellers vilde indtræde. Men Forholdet er jo da det, som for Resten ogsaa den ærede sidste Taler sagde, at vi sidde jo ikke her for at lovgive paa Grund af vore Følelser alene, men vi maa tage Spørgsmaalet op og klart og roligt overveje det. Som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) fremhævede saa klart før, maa vi afveje, om vi ved det Middel, som vi ville anvende mod disse Forbrydere, ogsaa ville naa Hensigten: at sikre Samfundets Medlemmer mod den Art Overfald.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse fremdrage en Udtalelse, som den højtærede Minister fremsatte forleden Dag. Der er jo brugt stærke Ord i denne Sag. Den højtærede Justitsminister sagde, at vi vare i Grunden renonce; de nuværende Straffe strakte ikke til længere, vi vare i Grunden fallit, dersom vi ikke gik dette Skridt videre. Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) vendte det forøvrigt om og sagde, at det var snarere en Falliterklæring, hvis vi gik til at indrømme,

at vi ikke kunde magte Bølleuvasenet uden Pryglestraffen. Det er jo meget for stærke Ord, den højtærede Justitsminister der udtalte. Samfundet er aldeles ikke fallit over for disse Forbrydelser. Samfundet er stærkt nok og intelligent nok til at kunne magte disse Udvækster paa den moderne Kultur, som de ere blevne kaldte — jeg tror for Resten heller ikke, at det er noget træffende Udtryk, men det er jo i alt Fald noget ondt, der er kommet frem. Vi ere stærke nok, og det er ikke rigtigt, at vore Midler ere slupne op, og at vi ere henviste til at forsøge et nyt Middel. Vi have et aldeles ufejlbarligt Middel, og saa længe vi ikke have forsøgt det i dets fulde Udstrækning, kunne vi ikke siges at være fallit eller renonce paa Midler. Vi have et Middel i Indespærring. Det kunne vi anvende indtil det alleryderste. Vi kunne indespærre en Mand paa Livstid, om saa skal være, hvis det ikke kan gaa an at slippe ham ud før. Man kan sige, at hvis man vil anvende dette Middel mod disse Voldsmænd, bliver det en kostbar Historie. Det er rigtigt, jeg indrømmer, at det er langt billigere at købe en Stump Spanskrør og maaske holde en Mand eller to til som Profosser at udføre det Arbejde, som indføres ved § 2, hvis den vedtages — det vil sikkert ikke koste mange Penge. Lad mig i denne Forbindelse sige, at jeg vil dog haabe, at man, dersom dette Lovforslag skulde blive til Lov i dets nuværende Skikkelse, ikke vil paalægge Arrestforvarerne eller Politibetjentene Landet over at uddele de Prygl, der skulde uddeles ifølge Lovforslaget. En Ting kunne vi dog alle være enige om — man maa jo ikke kalde denne Pryglestraf raa, det protesteres der imod, og jeg skal heller ikke særlig holde paa dette Ord — men een Ting vil jeg holde paa, at den, som Gang efter Gang skal tildele sine Medmennesker en smertefuld Straf, bliver raa, og det ere vi ikke tjente med, at vore Arrestforvarere skulle være. Derfor mener jeg, at der maa være tænkt paa Profosser. Den nuværende Skarpretter kunde maaske bruges, han har jo ikke andet at bestille. — Nej, vi ere ingenlunde renonce, vi kunne over for disse Forbrydere anvende Indespærring, som vi gøre det f. Eks. over for de sindssyge. Den sindssyge, som er farlig for den offentlige Sikkerhed, spærre vi inde, til vi mene, at vi kunne slippe ham ud. Dersom han egner sig dertil, anbringe vi ham paa en Anstalt, hvor han kommer under passende Behandling, for at forsøge, om han maaske kan blive et nyttigt Medlem for Samfundet igen. Er han uhelbre-